

kendte Leder, det har i Professor Oppermann, have en stor og betydningsfuld Opgave at løse i Forbindelse med Klitvæsenets Administration, thi jeg tror ikke paa, at de praktiske Forstmænd — det være sig enten videnskabeligt uddannede eller ikke — vil være i Stand til at gennemføre saadanne Forsøgsarbejder hverken i Hedeskovene eller i Klitskovene, uden at disse er planlagt, gennemarbejdet eller gennemtænkt netop af det forstlige Forsøgsvesen. Derfor mener jeg, det er heldigt, at den højtærede Minister er gaaet til denne Forøgelse af Bevillingen, for at vi i Fremtiden kan faa opklaret og forsøgsmæssigt belyst de Muligheder, der er for at frembringe anden Generation i Skovene derude. Maa jeg i denne Forbindelse gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Haurum, som mente, at man skulde hugge meget mere i Klitbeplantningerne, og at den nuværende Klitinspektør muligvis var tvær og ikke ønskede at hugge. Det er sikkert ikke den rigtige Udlægning, jeg tror i og for sig, at den nuværende Klitinspektør er meget tilbøjelig til at hugge, jeg skulde næsten mene, han undertiden har været for virksom i saa Henseende. Det ærede Medlem mente, at man skulde hugge Skoven af og plante igen, men saa simpel er Sagen ikke, den er mere indviklet og kompliceret, og det er netop det, der skulde søges belyst gennem disse Forsøg, hvorledes man paa en nogenlunde rimelig Maade er i Stand til at frembringe anden Generation. Jeg tror, man indtil videre skal være noget varsom med at skove alt for meget af det, man har plantet derude, man skal være noget varsom med, hvad man foretager sig i Klitplantager, som man med ikke ringe Bekostning har opelsket, og som paa mange Egne er rene Kulturfaktorer, som regnes at have forbedret Klimaet væsentligt og holdt os fri for Havgusen de senere Aar. Man skal være varsom med, hvad man gør, og ikke alt for stærkt rejse Folkestemninger, der kan komme til at dirigere den fremtidige Drift af disse Plantager. Thi det vil vise sig, at man her vil støde paa en Hovedvanskelighed, nemlig Spørgsmaalet om, hvordan man faar en fornuftig og økonomisk god Fornylse.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg har et Par Gange her i denne høje Sal, jeg mener i dette høje Ting — ja, Salen er for Resten ogsaa høj —, rettet Kritik mod den Fremgangsmaade, som Landsoverskatteraadet har benyttet ved sine Undersøgelser af Skatteborgernes skattepligtige

Indtægt og Formue. Jeg har som min Opfattelse hævdet, at det rigtige vilde være at dele Landsoverskatteraadet i to skarpt adskilte Afdelinger: en Ligningsafdeling og en Klageafdeling, saaledes at Klageafdelingen tog op til Undersøgelse Folks Selvangivelser, og Ligningsafdelingen paadømte de Tilfælde, som Klageafdelingen havde taget frem, saaledes at det ikke blev den samme Afdeling, der først undersøgte en Sag og senere paadømte den. Nu ved jeg vel, at en saadan Deling allerede finder Sted i ikke ringe Grad, men jeg kunde egentlig ønske, at det blev ganske som i vor Retspleje, at Klageafdelingen, som skulde svare til Politimyndigheden, ikke fik Lejlighed til at dømme i Sager, den selv har rejst. Thi det er jo en menneskelig Svaghed, at har man først faaet fat i et Individ, som man tror, der er noget galt fat med, helmer man ikke, før man har prøvet alle, selv de svageste, Muligheder for at faa vedkommende dømt. Imidlertid har jeg det Indtryk, at den højtærede Minister har været heldig i sin Udnævnelse af den første Næstformands Eftermand i Landsoverskatteraadet. Jeg skal ikke „fortale“ den afdøde Næstformands ubestridelige Dygtighed; jeg har ikke billiget hans Metoder, og jeg har forskellige Gange skarpt kritiseret, at man lader unge Kontorister i Landsoverskatteraadet behandle de Statsborgere, som skal svare Skat til Landet, som Arrestanter og true dem med Politi, Bøder og Mulkter. Jeg har det Indtryk, at Landsoverskatteraadets nye Næstformand, som selv har gennemgaaet alle Grader indenfor Beskatningsvæsenets Administration, er besindet paa ikke at lade nogen Skattesnyder slippe igennem Nettet, dertil tror jeg ikke, han vil være villig — og det er jeg heller ikke; jeg mener, at enhver Skattesnyder ubarmhertigt skal tages —, men at han vil anvende Metoder, hvorefter Skatteborgerne ikke behandles som Arrestanter, men paa en forsvarlig og hensynsfuld Maade, og jeg ser et Fingerpeg i saa Henseende i den Meddelelse, der er fremkommet fra Landsoverskatteraadet, ifølge hvilken der allerede nu er henlagt en Del af de Sager, man havde rejst. Det tyder paa, at hvor det kun dejrer sig om Smaating, lægger man det hen som noget, der ikke er værd at røre ved, men at man, hvor det drejer sig om noget betydeligt, tager fat paa Sagen. Det har jeg intet imod. Det skulde dog glæde mig, om den højtærede Finansminister, naar han forelægger et Forslag til Lov om Formue- og Indkomstskat, tog Spørgsmaalet om en Adskillelse af Landsoverskatteraadet i